

fælde, hvor der var mer end en Amtstue i et Amtsradskreds. Naar man imidlertid har fundet det rettest ikke at gaa videre paa denne Bane, da er det, fordi Meningen om Genfigtsmæssigheden heraf efterhaanden turde være noget rokket, idet dels Oprettelsen af Amtstuefilialer i de nedlagte Amtstueers Sted ikke bringer Befolkningen de samme Fordele som en egentlig Amtstue, dels den Beparelse, som denne Ordning antoges at ville medføre, i Virkeligheden har vist sig temmelig illusorisk. Hertil kommer, at Administrationen fremdeles som hidtil ikke kan anse Statens Løn for at være tilstrækkelig betrygget ved den hidtil brugte Fremgangsmaade. Man skal i saa Henseende gjentage, hvad oftere tidligere er fremsført, at det er klart, at Amtsforvalterne for de sammenlagte Amtstuer, hvis Skattekonti stige med Tusinder og hvis Forretninger i det Hele stige i Forhold hertil, maa tabe i Overfugt over deres Embedsvirk-somhed og mere og mere betro i deres Personales Hænder Forretninger, som de selv tidligere have udført og helst selv burde udføre, samt nødes til idetmindste for en stor Del at overlade Kassen til deres Personale, hvorved baade de og Staten udsættes for Tab. Selve Amtstuefilialinstitutionen maa derhos allerede paa Grund af den ringe Ration, der efter Vederlaget kan afkræves Bestyrerne, og som ikke staar i noget rimeligt Forhold til de Oppehørsler, de kunne have under Hænder, erkjendes at medføre Risiko for Statskassen. Vel er det paalagt Filialbestyrerne hver 8de Dag at indsende deres Beholdninger til vedkommende Amtstue; men foruden at den mellemliggende Tid er tilstrækkelig stor til, at Statskassen ved Uredelighed kan lide Tab, maa det ogsaa erindres, at Filialbestyrerne ingenlunde indsende Alt, hvad de sidde inde med, idet Indsendelserne kun kunne vedrøre de Beholdninger, som ikke anses fornødne til Filialernes Brug, hvorfor der efter den ugentlige Afregning kan være temmelig betydelige Beholdninger ved Filialerne, idet der t. Ex. kan være anvist større Beløb paa Amtsrepartitions-fonden, som de maa være forberedte paa til enhver Tid at kunne betale.

Dette Forhold mellem Filialbestyrerens Ration og hans kontante Beholdninger er formentlig for Statens Vedkommende et af de svageste Punkter ved Filialamtstueinstitutionen, idet Amtsforvalteren ikke har noget Ansvar for Filialbestyreren, og ikke kan have det, fordi han efter Sagens Natur er ude af Stand til selv ved Hjælp af den største Paapaselighed og Omhu at fikse sig mod Besvigelse af ham, medens han dog er tvungen til at lade store Summer gaa gennem hans Hænder. Derfor er det ogsaa Staten, der ansætter Filialbestyreren uden Indflydelse fra Amtsforvalterens Side, ligesom det ogsaa er til Staten, og ikke til Amtsforvalteren, at der stilles Ration af Filialbestyreren. Amtsforvalterens Ansvar for Filialen kan derfor kun strække sig til de af ham selv begaaede Fejl eller

Misligheder f. Ex. ved at udstede fejlagtige Ordre til Filialen om Ind- og Udbetalinger, men heller ikke videre, og heraf følger derhos, at det ikke kan paahvile Amtsforvalterne at føre noget Tilsyn med Filialerne, saaledes at Kontrollen med dem kun bestaar i den befalede ugentlige Regnskabsaflæggelse til Amtstuen samt i de Rasse-efterfyn, der fra 1ste Revisionsdepartement foretages hos dem.

Der turde efter det saaledes Udviklede være al Anledning til ved nærværende Leilighed at foreslaa en fuldstændig Opgivelse af det hidtil fulgte Princip og saaledes foreslaa Gjenoprettelsen af alle eller i alt Fald den største Del af de alt nedlagte Amtstuer og da navnlig Ringkjøbing, Kallundborg og Kronborg. Naar man imidlertid ikke har troet for Tiden at burde gaa videre end til at bevare den nuværende Ordning, da er Grunden den, at man ikke har anset Faren ved de nu bestaaende Filialer for saa overhængende, at en Tilbagevenden til det tidligere maatte anses for absolut nødvendig, idet der navnlig i de nuværende Bestyreres tidligere Virksomhed for største Delen som Amtstuefuldmægtige haves en vis Garanti for Forretningernes forsvarlige Besørgelse, medens det paa den anden Side staar Lovgivningsmagten frit for senere, hvis Nødvendigheden skulde byde det, i det enkelte Tilfælde at retablere den ældre Ordning.

Med Hensyn til den foreslaaede Oprettelse af en Amtstue i Kolding bemærkes, at den er motiveret ved den nuværende i og for sig uheldige og af Befolkningen gjentagne Gange paa-ankede Ordning af Amtstueforholdene i det sydlige Jylland. For at tilvejebringe en mere hensigtsmæssig Ordning er det paatænkt at henlægge under Kolding Amtstue, foruden hvad der nu er Ldr. Hrtf. Stattekonti. henlagt til Kolding Oppe- (1877—78). hørskstue, nemlig 2,665. 1,527. endvidere fra Ribe Amtstue-distrikt Amt Herred 2,413. 1,950. og Malt Herred 1,366. 1,645. fra Varde Amtstue-distrikt Slanges Herred 474. 624. og fra Veile Amtstue-distrikt en Del af Brust Herred 1,767. 1,340.

Salt 8,685. 7,086.

Herefter vil Veile Amtstue faa 17,261 Ldr. Hrtf. og 13,495 Stattekonti, Varde Amtstue 6,015 Ldr. Hrtf. og 6,150 Stattekonti og Ribe Amtstue 2,982 Ldr. Hrtf. og 2,385 Stattekonti.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærkes:

Til § 1.

Amtsforvalternes Lønningsforhold ere ordnede ved Lov af 2den Juli 1870 om Amtsforvalternes Lønning sammenholdt med Lov af 8de Januar 1872 om Nedlæggelse af Odssherreds og Ring-